

De Wet (de Thora) en haar samenhang

De Wet is de geboorteakte van het volk Israël, het vrouwenzaad.

Uit Deut.33 blijkt duidelijk dat de vurige wet Israëls beschermer en omheining was en is, en zal zijn in de toekomst. De Wet is onze erfenis, en het is de liefde en gunst van Elohim dat Hij de Israël-volkeren bemint, en Zijn heiligen in het midden tussen Zijn voeten plaatst om hen Zijn woorden te doen horen!

Geweldige woorden zijn dat, van Deut.33:11-26!

Israël is in Egypte van een kleine familie uitgroeid tot een groot volk. Als natie of volk ontving het op de Sinai zijn grondwet. Die grondwet waarborgt aan Israël het zelfstandig volksbestaan bij gehoorzaamheid. In de aanhef van de Wet, zie Ex.20, wordt dan ook verwezen naar Jahweh, Die Zijn volk uit Egypte leidde.

Daar is ons volk ontstaan en door Jahweh erkend als Zijn volk. Het feit van de verlossing uit Egypte bepaalt in zekere zin de inhoud der geboden. Adeldom verplicht!

In deze geboorteakte (proclamatie) van het volk Israël zegt Elohim dat Hij haar Beschermer is en dat het volk Zijn eigendom is. De wet wijst op dit heuglijk feit.

Tegelijk wijst de geboorte van het volk op de Verlosser, door Wie het volk volkomen zal worden vrijgekocht, en door Wie de overwinning op het Slangenzaad definitief is. Gen.3:15

Israël werd als volk bewaard door die éne Rechtvaardige, Die in de lendenen der vaders besloten lag. Toen Jozefs beenderen uit Egypte werden meegevoerd, ging in feite de Verlosser mee, Matth.2:15.

Het gaat immers om het vrouwenzaad. Elohim leidde Zijn openbaringsvolk uit het diensthuis, weg van het Slangenzaad. De exodus

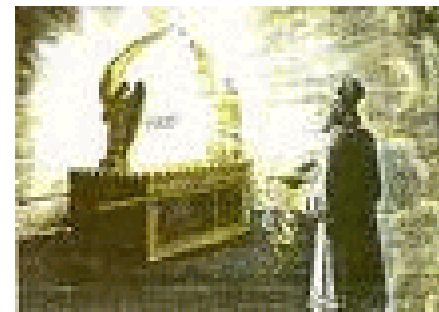

heeft dus niet maar een overeenkomst van het volk met de Gezalfde; nee, het gaat juist óm die Gezalfde, en in Hem om het volk.

Hij droeg de Wet in het binnenste van zijn hart, gelijk de Wet in de verbondskist lag opgeborgen. Zie Psalm 40:9.

Die ark was het overwinningssymbool voor Jahweh, dat Hij Zijn volk beschermde. Die tabletten der Wet lagen veilig opgeborgen en was niet tentoongesteld tot een publiek getuigenis. Jahweh waakte over de Wet, en hield Zichzelf daaraan gebonden. De Wet is dus de akte van wederzijdse trouw en verbintenis. Wat voor

voorwerp die Ark was en welke betekenis deze voor Israël had, kunt u lezen in onze brochures over de Ark, Electra-serie no.13 en 18.

De belofte luidt dat die Wet eens zal worden ingegrift in de velen tafelen des harten van het vernieuwde volk, Jer.31:33 en Hebr.10:16. De Wet is de

gehele Thora, waarvan de 10 woorden de hoofdsom is.

Mozes had de wetten in een boek geschreven, dat naast de Ark lag, en waarin de priesters en koningen konden lezen. Israël kon en mocht niet leven bij een onzichtbare Wet van steen, opgeborgen in de Ark. Israël leefde bij het op schrift gestelde woord der Wet. Die Wet had een plaats in de historische ontwikkeling van het volk, en is de levenswet van het vrouwenzaad. Door wetsverbreking is nationale én individuele redding en zaligheid niet meer mogelijk. Adam kon zelf in de staat der rechtheid zijn leven en heil verwerven, Gen.2:16-17. Na de val kon hij dat niet meer. Vandaar dat het Enkelvoudige Zaad van Israël, de Gezalfde, in de lendenen

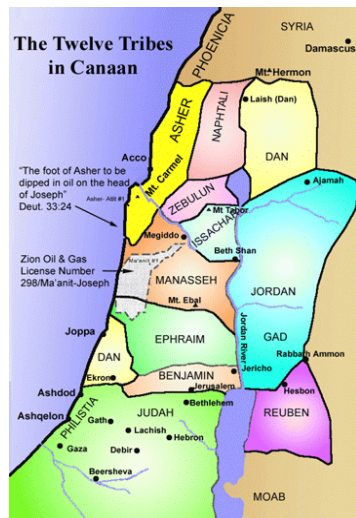
der vaderen werd gerekend, totdat Hij zou geopenbaard worden in de volheid des tijds. Luk.2:31.Hebr.11:39.

De Wet is in die zin totaal krachteloos ter verlossing. Zie Romeinen 8:3 *Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.*

Maar toch is die Wet er en bindt zij de zonden in, en zij remt in de algemene goedheid van Elohim de stroom van ongerechtigheid af en maakt een samenleving mogelijk, ja zelfs hoge beschavingen.

De Wet stond daarom niet los en geïsoleerd als een starre grootheid; nee, hij bestrijkt heel het leven in al haar facetten.

In Deut.5:2-3 staat heel duidelijk dat Jahweh de Wet onder bepaalde omstandigheden had gegeven aan Israël, en nog niet aan de vaderen, nl. als verbond en geboorteakte van het volk! De Wet geldt dan ook uitsluitend voor Israël, voor ons volk, als grondwet van ons nationaal volksbestaan. De Wet was dan ook een tuchtmeester en opvoeder (een decaan, de decaloo) tot de komst van de Verlosser.

Daarna zijn wij als nakomelingen van de twaalf stammen Israëls in de verstrooiing, die Hem door het geloof aangenomen hebben, niet meer onder de veroordeling van de Wet maar onder de genade, Rom.6:14. Leven wij dan heden in een tijdperk zonder de zedelijke Wet?

Ja en nee; wij leven enerzijds in een wetteloos tijdperk, maar niet zonder de Wet, want zolang als een mens door het geloof niet in

de genade is, leeft men onder de Wet en wordt men daardoor geoordeeld. Ja, het betreft hier immers de zaak om door middel van de werken der Wet een gerechtigheid op te bouwen, hetwelk vruchteloos is. De farizeeën en schriftgeleerden meenden meesters te zijn in het opbouwen van gerechtigheid door de Wet, maar hanteerden allerlei ontwijk-clausules. Zij konden rekenen als de beste, en hielden er een grote boekhouding op na hoeveel goede werken zij per dag volbrachten. Tevergeefs!

Israël is blijvend verplicht de Wet toe te passen, en dán zal het delen in ongekende zegeningen, maar faalde daarin. Dus bleef er niets anders over voor Elohim om Zijn Zoon te zenden en de Wet te laten vervullen, opdat Israël door Hem behouden zou worden. En die Hem aangenomen hebben heeft Hij macht gegeven kinderen van Hem genaamd te worden.

Het is waar dat de werken der Wet zonder waarde zijn, Gal.5:4,3:10. Het geloof dat door de liefde werkt is de enige weg tot een rechtvaardige maatschappij, het koninkrijk van Elohim. En eens zal vanuit het herstelde Israël (uit Sion) de Wet in haar totaliteit, zoals door de Gezalfde is vervuld, weer uitgaan tot de nog niet bekeerde Israel-volkeren.

De volmaakte gehoorzaamheid kon door geen enkele Israëliet meer opgebracht worden. Dáárom was de Verlosser voorbestemd en ingesloten als Middelaar van Elohim en Zijn volk, om Israël los te kopen, en een eeuwige gerechtigheid aan te brengen. Deze wordt door het geloof ons deel, alsof wij die zélf hadden verworven.

Het Schriftwoord zegt: 'Waar geen Wet is, daar is ook geen overtreding.'

Het is ons aller kwade eigenschap sinds de zondeval om onszelf vrij te pleiten en ons aan de Wet te onttrekken, ja, te leven alsof er geen Wet(ten) bestaan.

Er zijn velerlei wetten. Goddelijke wetten, menselijke wetten, etc. De gehele schepping berust op wetmatigheden, en niets in de schepping kan functioneren zonder wetten. Wetten zijn tegelijk met de schepping gegeven, en zijn geen dwangbuis. Er zijn bijvoorbeeld natuurwetten, politiewetten, zedewetten, ceremoniële wetten, spijswetten, etc.

Niemand kan zich aan de Goddelijke wetten, zonder zichzelf daarbij schade aan te doen, onttrekken. Maar wat zien wij voor onze ogen? Heel het menselijk leven is sinds de uitdrijving uit het Paradijs, een streven om een leven te scheppen dat tegen de Goddelijke wetten indruist. Dát is zonde, n.l. ánders willen dan Elohim het wil.

Wanneer een vogel eigenwijs is en niet de vleugels uitslaat waarmee hij kan vliegen, zal hij naar beneden vallen. De wet van de zwaartekracht blijft immers werken en is niet op te heffen. Wanneer de vogel tegen wind in gaat vliegen, zal hem dat grote energie kosten. Is de vogel slim en weet hij de natuurwetten recht en goed te gebruiken, dan laat hij zich drijven op de winden. Dan zal hij moeiteloos eindigen en hoogten kunnen vliegen!

Wanneer wij mensen de Goddelijke wetten tot ons voordeel weten aan te wenden, zullen wij de positieve uitwerking ervan ervaren. Juist door onze onwetendheid, zonde en blindheid, weten of wensen wij de wetten niet goed te gebruiken en struikelen wij dagelijks in vele dingen.

Kennis is nodig. Wij leren pas de volmaaktheid en schoonheid der wetten zien en voelen nadat wij onderwezen zijn in de wetten. En dan is Psalm 119 immers één grote lofzang op de Wet en het onderwijs in de Wet. Wanneer wij zien dat de Wet een erfenis is, ja onze geboorteakte, of het garantiebewijs voor ons welslagen,

krijgen wij liefde tot deze Wet! Wij hebben een wijs hart nodig en de vrees van Zijn naam, met kennis van Zijn wetten.

Vele christenen menen stellig dat zij vrij zijn van de Wet. Het geloof zou er voor zorgen dat men met de Wet niets meer te maken heeft. Het zou immers zo in de Bijbel staan.

Dat kan toch niet waar zijn. Denk eens goed na! Wanneer de belofte van het vernieuwde verbond, naar Jer.31:33 luidt, dat Elohim Zijn wetten in de harten zal schrijven, etc., dan blijkt daaruit dat Zijn wet(ten) niet afgeschaft werden met de opstanding van de Messias. Het is de door de Heiland vervulde Wet, het vernieuwde verbond, niet zoals met de vaderen op voorwaarden, maar onvoorwaardelijk.

Nee, men houdt zichzelf en anderen voor de mal indien men meent dat eeuwigdurende wetten ineens niet meer zouden gelden. Wetten zijn gidsen, geven instructies en beloven (waarborgen) welzijn. Zij houden tevens een vloek in bij ongehoorzaamheid.

Ik kan gerust, wanneer ik dat wil, door rood stoplicht rijden; maar dan moet ik niet vreemd opkijken als er een bekeuring op volgt. En het is dan ook niet vreemd dat wij, als zondige mensen, verzet plegen tegen al Elohims wetten en dan daarvan de gevolgen ondervinden. De afval is toch voorzgd? Door de Wet is de kennis der zonde, Rom.3:20, 7:7; en zonder Wet menen wij zonder zonde te zijn, 7:8-9. Wanneer een christen ná zijn bekering zonder de Wet zou zijn, of vrij van de Wet, kan hij er dan maar op los leven? Dat kan toch niet waar zijn! Een christen, een Israëliet, blijft gebonden aan de Wet des geloofs, waardoor hij vrijgemaakt is van de vloek der zedelijke Wet, 2Cor.3:13; Gal.3:13.

Het is misleiding wanneer men meent dat een christen vrij van de Wet zou zijn. Een christen is weliswaar een koningskind, maar daarom kan hij niet doen wat hij wil. Hij weet zich gevangen onder de gehoorzaamheid van de Heiland, door de Wet des Geestes. Het idee van zulk een vrijheid ontardt altijd in losbandigheid en ergerlijk kwaad, dat hebben wij gezien bij Thomas Müntzer in Duitsland en bij Jan van Leyden in Holland, waar men zelfs naakt op straat ging lopen en allerlei zedeloze praktijken onderhield.

Jan van Leyden

Het vervullen van de Wet, naar Matth.5:17-19, is niet een opheffen van de Wet. Vervullen, zie Strongs 4137 'plero' is verheerlijken, op peil brengen, volmaken door Zijn eigen offerande.

Door het offer van de Heiland is alleen het Aäronitisch/ceremonieële gedeelte in vervulling gegaan en tijdelijk opzijgezet. In het Vrederijk komt dit weer terug, in Ezechiëls tempel. Daarbij is de besnijdenis gewijzigd van een fysieke daad van de mens, naar een inwendige geestelijke daad van Jahweh, Rom.2:25-28. Col.2:11

Het zijn immers niet de hoorders, maar de daders der Wet, volgens Rom.2:13, die gerechtvaardigd worden. Uit onze werken zullen wij geoordeeld worden. Dan is het het geloof van Jesjoea ons deel, en daardoor zullen onze werken uit het geloof gedaan, rechtvaardiging verkrijgen.

Lees eens rustig na hoe dikwijls het geloof en de Wet en de werken worden genoemd, vanuit een nieuw gebod, vanuit het ware geloof dat door de **liefde** werkt.

Joh.13:34, 14:15,21, 15:10-12, 1Joh.2:3,4,7,8, 1Joh.3:4, 22-24. 1Joh.5:2-3, 2Joh.1:6, Openb.12:17

De Thora betekent: leer, onderwijzing, instructie aangaande de wil van Elohim en ónze plicht tot Hem. In de Wet beveelt Elohim ons zaken die met Zijn rechten overeenkomen, waarbij de beloften van zegen bij gehoorzaamheid, en bedreiging van straf bij ongehoorzaamheid. De Wet der tien geboden, de '**esrat hadebarim**' wordt ook wel de decaloog genoemd. De Wet heeft in wezen maar één feitelijk doel, n.l. de liefde tot Jahweh. Kan Jahweh die liefde wettelijk afdwingen? Nee, dat is niet de bedoeling. Liefde komt voort uit een innige relatie en band met Jahweh, is een vanzelfsprekendheid, en daarin zal het geweten rust vinden. Die liefde is de hoogste vorm en uiting van gehoorzaamheid en komt voort uit een besneden hart, zonder bijbedoelingen. Hierbij zijn aardse liefdesrelaties niet te vergelijken.

Vanuit dit gezichtspunt is Psalm 119 een juweel onder de psalmen, een liefdesmelodie op de Wet. De hoofdsom der Wet is liefde tot Jahweh, opdat onze wil in volkomen overeenstemming wordt gebracht met Zijn wil. Hoe kunnen immers twee tezamen gaan indien zij tevoren niet overeengekomen zijn? Hoe kunnen wij in overeenstemming met Jahweh leven indien wij Zijn schepselen haten, misbruiken, uitbuiten, en Zijn schepping geweld aandoen?

Het is dan ook een fijn gesponnen leugen te menen dat de Wet afgeschaft werd, daar de Wet een uiterlijke verschijning is van de inwendige wet der natuur in elk mens. Bij de Sinaï is de ingeschreven natuurwet slechts herhaald en duidelijk voorgesteld aan het volk, en wel als huwelijkscontract en geboorteakte.

Het doel van de Wet is een rein geweten te verkrijgen, 1Tim.1, en om heel het volk op te leiden tot een koninklijk priesterdom.

In de Wet, als in een spiegel, kunnen wij het verlies zien, en zal de Geest ons het verlies laten zien wanneer Hij ons overtuigt van zonden, van datgene wat wij in het Paradijs eens bezaten. Door de Wet is de kennis der zonde, Rom.3:19, 4:15, 5:20, 7:7.

Door de Wet kennen en ervaren wij het loon der zonde, de dood, 2Cor.3:7; Hebr.12:29. Een levenswandel overeenkomstig de Wet

getuigt van onze ware gemeenschap met Hem. Maar dan niet in farizeïstische krampachtigheid, doch in navolging van de Heiland, Matth.11:30.

Wij mensen zijn door het kwaad gewend tegengesteld te leven. Wij kennen hen wel, kinderen, of anderen die altijd tegen de draad ingaan. Zeggen wij dat iets wit is, prompt zeggen zij dat het zwart is. Willen wij iets van hen gedaan hebben, dan moeten wij het hen verbieden en niet gebieden, anders doen zij het niet. Dát nu is wederstreven, ongehoorzaamheid, en dat is afgodendienst, zo zei Samuel tegen Saul.

Alleen de ware bekering geeft levensvernieuwing en verandering van richting. Dát is dan ook een groot wonder, waardoor wij tot nieuwe gehoorzaamheid komen, en dan door een Ander, Die dat in onze plaats heeft willen doen. Zie Matth.19:17-19:

De Wet der 10 woorden als samenhang

Wij lezen dat wie in één ding struikelt, in alle geboden struikelt. Niet dat de geboden er zijn om de mens te laten struikelen; nee, de geboden zijn gemaakt voor Israël, voor de mens, tot een gids, en daarom is de Wet tevens een verbond.

Een fabrikant levert bij een nieuw produkt altijd een instructieboek met garantiebewijs. Zou de Schepper ons op aarde hebben geplaatst, en bij Zichzelf hebben gedacht dat wij het dan verder

maar zelf moesten uitzoeken? Nee, Hij gaf Zijn wetten, rechten en inzettingen als instructies, met de garantie van welzijn bij navolging. En bij de geboorte van het volk gaf Hij Zijn akte, Zijn wil te kennen, als instructies die het welzijn beogen.

Zonde is rebellie, het ánders willen dan wat Elohim wil. Zijn wil is wet. En zolang er mensen op aarde zijn, zal Zijn Wet blijven gelden. Aan Zijn Wet liggen immers de principes ten grondslag voor een vreedzame samenleving, voor een hechte gezinsvorming, voor het huwelijk, ja voor alle goeds wat maar te bedenken valt. Deze principes zijn o.a. **trouw, liefde, gunst, barmhartigheid, waarheid, recht, etc.**

Tegelijk met het scheppen van de mens, en door deze in tijd en ruimte te plaatsen, gaf Elohim Zijn Wet.

Hoe en op welke wijze Elohim Zijn wetten, inzettingen en rechten aan onze aartsvaders heeft gegeven en bekendgemaakt weten wij niet. In Het Boek des Oprechten staan hierover leerzame mededelingen. Maar dat zij het wisten, en dat Abraham naar al de wetten en rechten handelde, lezen wij in Gen.26. En van hen geldt:

*Welzalig zijn d'oprechten van gemoed
die ongeveinsd Jahwehs Wet betrachten
die Hij op het spoor der Godsvrucht wandelen doet
welzalig die bij dagen en bij nachten
Elohims wil bepeinst en hem als het hoogste goed
van harte zoekt met ingespannen krachten.* Ps.119, berijmd.

Heel ons leven is onderworpen aan de Wet, en er is samenhang tussen de geboden van deze Wet, en tussen alle geboden en wetten in de schepping.

De Heiland kwam niet om de Wet af te schaffen, maar om de kennis der wet op te frissen en uit te diepen, hetwelk wij in de bergrede zien.

Het lijkt of de Heiland in de Bergrede de wet afdoet en een nieuwe leer invoert. Nee, de bergrede is eveneens **wetsprediking**, en géén genade in de zin van 'leef er maar op los'!

Kennis hebben wij nodig, want door het ontbreken van ware kennis gaat een volk verloren en ten onder, Hos.4:6. Onkunde is zonde. Kennis is echter niet het hoofddoel, want dan zouden de farizeën en schriftgeleerden het wellicht van ons winnen. Nee, kennis moet leiden tot de liefde, tot het in praktijk brengen van hetgeen wij aan de weet zijn gekomen. Tot dát hoge doel leerde de Heiland de Wet, en vatte deze samen in twee delen, zie Matth.22:36-40.

En indien wij Hem liefhebben, zullen wij Zijn geboden houden, Joh.14:15, zoals Hij in Zijns Vaders liefde bleef, Joh.15:10.

De liefde is alzo de vervulling der Wet, Rom.13:10.

Wij zijn in de wereld geplaatst en mogen daaruit niet wegvlugten of onszelf in een glazen stolp opsluiten. In de nadagen van Augustinus waren er asceten (wereldmijders) die op een paal gingen leven, om zodoende geen contact met de boze wereld te hebben. In feite is op die manier het kloosterwezen ontstaan.

Enige tijd geleden zag ik een voortreffelijk voorbeeld van hoe wij in deze wereld staan, en hoe wij aldaar tot Zijn getuigen zijn geplaatst. Ik ging bij een tankstation tanken. Toen ik naar de ronddraaiende cijfers keek om het aantal liters en de prijs te controleren, zag ik ineens een heel fijn spinneweb achter het glas zitten. Ik dacht bij mezelf: Hoe komt daar nu een spin, en wat moet die spin daar zoeken, want daar kunnen immers nooit vliegen komen. Het is dus een misrekening van de spin. Hij zit daar wel mooi uit de wind, op een heel veilig plekje, maar..... vangen doet hij daar niets! En, het gaat toch om de vangst!

Kijk, dán maar liever in de wind of regen, waar zo af en toe een vlieg of ander insekt in het web te vangen is!

En voor ons geldt hetzelfde. Wij kunnen ons wel heel mooi opsluiten in een glazen stolp, en onszelf heiliger vinden dan de wereldlingen, ja zelfs heiliger dan onze broeders en zusters. Wij kunnen onszelf wel rangschikken onder de weinigen die nog zo keurig leven, etc. Maar intussen vangen wij niets, wij gaan dood van honger, van eigengerechtigheid en geestelijke armoede. Nee, in de stroom van het leven worden

de vliegen gevangen, dáár is onze standplaats, en dan hoeven wij geen wettisch leven te leiden, maar een wettig. In Matth.12:4 lezen wij dat de Heiland het voorbeeld van David noemt, hoe David de toonbroden gegeten heeft, wat niet geoorloofd was. En de priesters werken op de sabbat in de tempel, en zijn nochtans onschuldig.

Leert van Mij, zei Hij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen. Wij zijn onrustig en hoogmoedig door perfect te willen zijn naar het vlees. Dat kan niet, daar het vlees zich aan de Wet van Elohim niet onderwerpt. Er is een geestelijke gehoorzaamheid, nl. die van het geloof, en dát geeft rust!

Wij mogen ons niet onze erfenis laten ontroven door hen die zo hard roepen dat de Wet geheel opgeheven is, en wij nu alleen onder de bedeling der genade leven, en nergens aan gebonden zijn. Wij zijn gebonden aan de Wet des Geestes des Levens, in de Heiland.

Wij moeten trots zijn op onze geboorteakte, die in de Heiland vastligt. Onze ogen zullen daarvoor opengaan wanneer wij sterven aan de Wet, Gal.2:19, nl. dat wij door de werken der Wet niet

behouden kunnen worden, en Elohim in ons Zijn Zoon openbaart als dé Verlosser!

Onzerzijds is alles verkeken en moeten wij de dood sterven; maar juist in dat moment van geestelijk sterven, waarvan de doop door onderdompeling het symbool is, wordt het geloof als gave Elohim's ingestort en staan wij met de Heiland op in nieuwigheid des levens. Dan ontspruit de liefde tot Elohim en Zijn Wet om voor Hem alleen te leven.

Dan wordt echter de les geleerd dat wij mank zijn, dat in ons vlees geen goed woont, en dat het vergeefse moeite is om het wankele gebouw van onze oude natuur op te lappen. Het is het geloof dat de wereld overwint, en waardoor de rechtvaardige zal leven.

Doen wij de Wet te niet? Nee, wij bevestigen de Wet dat zij goed is, maar wij zijn nog vleselijk, verkocht onder de zonde.

Het is dan wederom wetschennis, nl. tegen de Wet des Geestes, des geloofs, wanneer de gelovige zijn ontvangen geloof op non-actief zet -en daarmee bedoel ik dat hij niet volkomen rust op het volbrachte werk van de Borg- en weer in ongeloof naar de werken teruggrijpt, alsof er nog wat te verdienen valt.

Het is puur ongeloof als wij nog twijfels hebben aangaande het een of ander dat nog door ons zou gedaan moeten worden waarover geen definitieve zekerheid bestaat. Wij moeten en mogen in de vrijheid staan waarmee de Gezalfde ons vrijkocht, Gal.5:1.

Dat levert wel een gebroken mens op, die leeft in een gebroken wereld, maar die weet geheeld te zijn in zijn Borg en Middelaar. In onze gebroken wereld is het immers onmogelijk om perfect te leven. Wij moeten niet al te rechtvaardig, en niet al te goddeloos zijn! Pred.7:17.

Wij moeten niet op elkaar zien naar de splinter die in het oog zou zitten, want die is er altijd wel. Nee, wij zijn onnutte dienstknechten, ook al hebben wij álles gedaan wat wij behoorden te doen. Ik ellendig mens, dát blijft er over, die nochtans weet en volmondig betuigt met dank, niet meer de Wet te dienen in de oudheid der letter, maar in nieuwigheid des Geestes, Rom.7:6.

Wij doen de zonde niet meer, gezien onze nieuwe mens, maar de zonde die ín ons woont, de oude mens. Wij weten toch dat in ons, dat is in ons vlees geen goed woont! Het willen om het goede te doen is wel bij ons, maar het wezenlijk goede te doen, dat kunnen wij in ons ten enenmale niet vinden, Rom.7:18. Dát werkt in ons de tollenaarsgestalte, met de roep: O, Elohim wees mij de zondaar genadig! Luk.18:18. Wetend niet meer naar het vlees te wandelen maar naar de Geest, want de Wet des Geestes des levens in Christus heeft mij (ons) vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Rom.8:1vv.

Alles draait om de spil van het ware geloof, Gal.5:5,6. Wanneer wij in die liefde staan behoeven wij niet bang te zijn voor allerlei zaken die niet zouden mogen. Wij zijn tot vrijheid geroepen, niet om dat tot een oorzaak van het vlees te gebruiken. De gehele Wet wordt in één ding vervuld, n.l. de liefde. Dan zijn alle liefdediensten geoorloofd, zelfs op de sabbat! Calvijn ging rustig roeien op het meer van Genève op zondag (dat was voor hem de sabbat). En de Heiland ging ook wandelen op de sabbat, en genas zieken. Ook de discipelen plukten aren op sabbat, etc.

Wij hebben naar de Geest te wandelen, en niet de werken des vleses te doen, zoals hoererij, overspel, onreinheid, ontucht,

afgoderij, vijandschap, twist, afgunst, toorn, gekijf, tweedracht, ketterij, nijd, moord, dronkenschap, brasserij, etc.

De vrucht van de Geest is **liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.....** tegen dezulken is de Wet **niet!**

Let nu goed op wat hier opvalt!

De werken des vleses zijn merendeels **dad**en, en de vruchten des Geestes zijn **hoedanigheden**.

Wanneer wij dan in het doen van **dad**en ons enig heil en vermaak vinden, zitten wij onder de plak der WET, en zijn druk bezig in de werken des vleses! Zoeken wij daarentegen in liefde onze lust, dan zijn wij in de Heiland! Wij moeten in de Geest zaaien, daar in Jesjoea alléén een nieuw schepsel waarde heeft (dus de hoedanigheden), en géén voorhuid, besnijdenis, kledingstuk, tooi, of wat dan ook. En indien wij heiliger in ons eigen oog zijn dan een ander, zijn wij reeds fout! Lees Rom.14 over de verdraagzaamheid. Het koninkrijk van Elohim is **niet** gelegen in spijs en drank (hoed, baard, jurk, schoenen, besnijdenis, doop, niet verzekeren, geen tv en radio), maar in **rechtvaardigheid en vrede, blijdschap** door de Geest, Rom.14:17. En zalig is hij die zichzelf niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt! vers 22.

In dit spanningsveld staat en leeft de gelovige als een spin die zijn web in deze wereld uitspreidt, om door zijn ontvangen liefde wederliefde te schenken en anderen te winnen. De Wet werkt toorn en afkeer, maar het evangelie en de liefde overwint alle dingen! De liefde vergaat nimmermeer!

Resumé:

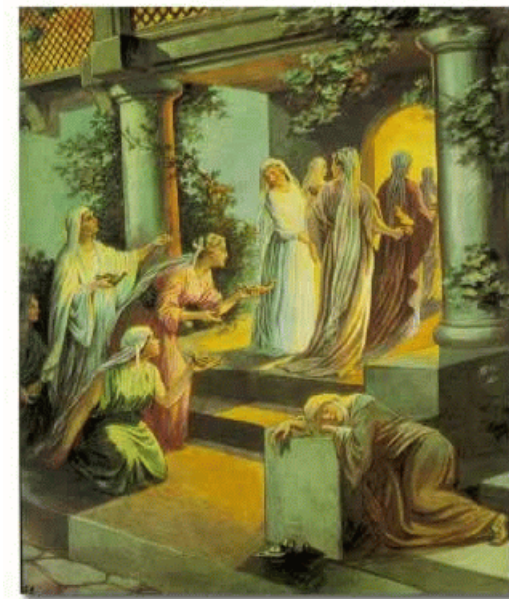
Israël had de Wet ontvangen als geboorteakte en huwelijkscontract. Israëls zonde was aanleiding voor de echtscheiding. Elohim gaf de scheidbrief.

De Wet kan niet gebroken worden, en zo lang als één der partijen leeft, blijft het huwelijk in stand.

Elohim gaf Zijn Zoon, en Hij stierf voor Zijn volk. Nu was het volk weer vrij van de Wet en kon zij opnieuw trouwen, als weduwe. De Man was immers gestorven, en nu was zij vrij om van een ander te worden.

Het liefdesaanzoek van Elohim ging wederom uit naar Zijn eigen vrouw, Israël, die in de woestijn der volkeren leefde, vervreemd van het burgerschap, van de Wet en inzettingen.

Dáár is de ondertrouw een feit geworden, te zien in de aanneming van het Evangelie tijdens de Reformatie. De hertrouw volgt, wanneer het hernieuwde verbond in werking zal treden bij de komst van de Man tot Zijn bruid! Dat is de vastigheid van de Wet en het verbond, dat van geen wijken of wankelen weet. Hij heeft ons liefgehad met een eeuwen (aion = tijdvak, eeuw) durende liefde! Alle dingen worden nieuw! De Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet!

De vijf wijze en de vijf dwaze maagden